

FOLK OG LAND

NR. 11. — 10. ARGANG

LØRDAG 18. MARS 1961

LØSSALG 75 ØRE

Arminius:

Betraktninger foran Eichman-prosessen

Enn om iscenesetterne av denne rettskomedie feiet for sin egen dør?

Myrdet arabisk familie i Qibya

Så skal teppet snart gå opp for den store hekseprosess i Israel mot den kidnappede Adolf Eichmann. Arrangørene legger siste hånd på verket, alle hetserne og propagandistene som skal følge opp forestillingen ligger klar i startgropene, og ofret selv har antagelig fått den siste dressur.

En del pressefolk, formodentlig spesielt utvalgt av det utvalgte folk, har fått anledning til å se Eichmanns selve, heter det i et telegram til dagsavisene. Det vil si, Eichmann selv fikk de naturligvis ikke se. Han «oppholdt seg et annet sted». Kanskje i de underjordiske rum vi hørte om i de første skildringer? Det er i det hele tatt påfallende hvor redd en er for at Eichmann skal få snakke med noen. Selv sin forsvarer får han bare snakke med gjennom sindrige tekniske arrangementer som gir de utvalgte anledning til hele tiden å ha kontroll med samtalen — eller retttere sagt med hva Eichmann sier. Og under den såkalte rettsak, skal han sitte avsondret fra alle i et slags glassbur og med en bevepnet vakt ferdig til å skride inn. Det er av hensyn til fangens «sikkerhet» en tar disse forsiktighetsregler, forteller avisene.

Et engelsk blad har ellers berettet om hvorledes Eichmann er blitt forberedt for det som skal skje:

«— det elektriske lys brenner dag og natt. Vinduet er tildekket og frisk luft tilføres gjennom en kanal. Eichmann vet aldri om det er dag eller natt —. Eichmann er forbudt å holde regnskap med tiden ved hjelp av merker på veggen. Han vet ikke hvilken måned det er, hvilken dag det er eller hva klokken er —. Eichmann er nå «samarbeids-

villig» og det er ingen vanskeligheter med å få ham til å fortelle om sin fortid»

Hvis de er noen som tviler på riktigheten av denne fremstilling, så kan vi tilføye at den er hentet fra «Jewish Chronicle» i London for 2. september 1960.

Og Eichmann har i sannhet vært samarbeidsvillig — helt diskriminerende memoarer — som oppgis å være blitt overlevert til en journalist i Argentina før bortførelsen — har vært offentliggjort i magasinet LIFE i USA og beretter om hans deltagelse i «den fysiske tilintetgjørelse av jødene».

Om noen tviler på at Eichmanns forsvar vil få full frihet ved prosessen, så har de visselig gode gunner til det,

for den israelske lovkomité som arrangerer prosessen, har fått vedtatt av parlamentet en besemmelse om at oppnevningen av Eichmanns forsvarsadvokat kan bli trukket tilbake under visse omstendigheter, og komitéens formann Moshe Unna opplyste parlamentet om at dette betydde «hvis det skulle oppstå en utålelig situasjon». Dette smutthull har antagelig til hensikt å «hindre et utbrudd av nazisme fra advokaten eller overlagt forakt for israelsk lov». Det er atter «Jewish Chronicle» (for 25. november 1960) som forteller sine lesere dette.

Med andre ord: hvis hans forsvarer virkelig begynner å forsvare ham, vil han øyeblikkelig få sparken slik at prosessen ikke svikter når det gjelder å presentere fremtidige generasjoner «det sanne bilde».

Omstendighetene ved Eichmanns kidnapping, behandling før prosessen og formene for denne prosess er visselig egnet til å skape tvil og skepsis i hjertet på enhver objektiv iakttagere når det gjelder verdien av det fangen kommer til å si under den såkalte rettergang.

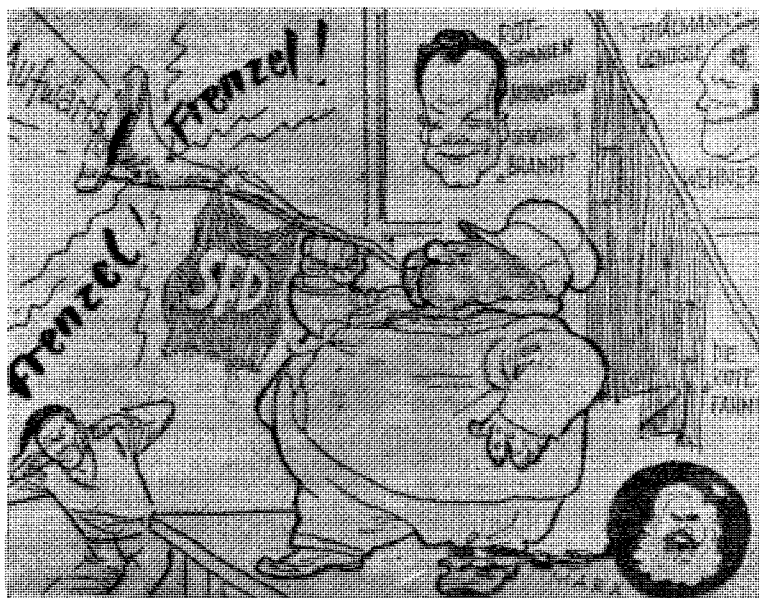
Meget betegnende i denne forbindelse er den note som den israelske regjering sendte

Forts. side 6

Willy Brandt i tyske øyne

Et portrett av dr. Peter Kleist i Deutsche Wochen-Zeitung

Slik ser Deutsche Wochen-Zeitung sosialdemokratenes valgkamp

Der raser som kjent stor strid i Tyskland for øyeblikket om den sosialdemokratiske kandidat ved forbundskanslervalget, «Willy Brandt» — eller Herbert Frahm, som han i virkeligheten heter. Det er i første rekke hans fortid som emigrant og som halvkommunist som nå brukes mot ham, og uttalelser hentet fra bøker han utgav på norsk i hans emigranttid blir brukt flittig. Her gengir vi en artikkel av dr. Peter Kleist i «Deutsche Wochen-Zeitung» for 10. desember 1960:

Hittil fantes det bare et statssamfund hvis ledende politikere opptredte under falsk navn, Sovjetsamveldet. Da Petersburgs politiske underverden etter tsarrikets sammenbrudd med blodig terror tilrev seg ledelsen av den revolusjon de ikke selv hadde gjennomført, beholdt anførerene sine dekknavn og trådte frem i offentlighetens lys som Lenin, Stalin, Molotov, Litvinov eller Radek.

I den ikke-bolsjevikiske verden var denne praksis hittil ukjent. Ingen tysk, engelsk eller amerikansk statsmann, ja ikke engang de kortlevende desperados i de latinamerikanske diktaturer fant det for godt å presentere seg for omverdenen under et alias.

Først Tysklands sosialdemokratiske parti, det nest største parti i vårt nesten fullkomne topartisystem, våget å fremstille for de tyske velgere en mann til kanslerkandidat som hadde beholdt sitt dekknavn.

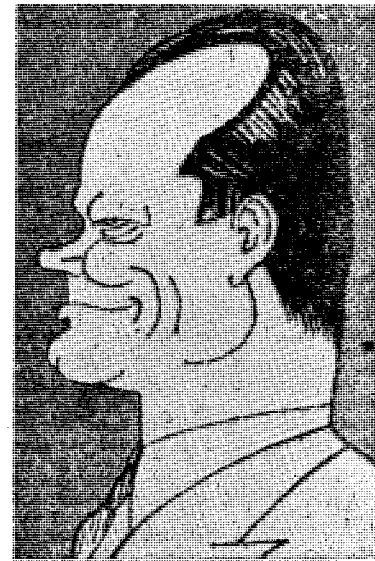
I sin tale på SPD-partikongressen i Hannover gav denne kandidat Herbert Frahm, alias Willy Brandt uttrykk for at hans fortid trykket ham. Han vendte seg mot de hemmelige rykter som befattet seg med hans fortid. Nå, det dreier seg

ikke om noen ondskapsfulle påstander som blir hvisket forsiktig fra den ene til den annen. Det er en åpen og høyroret forskrekkelse som går gjennom Bundesrepublikken og som beveger massen av befolkningen, som først nå erfarer hvem «Willy Brandt» er.

«Willy Brandt» forenkler saktert til sitt personlige forsvar å skjelle ut enhver som skulle våge å gjøre noen forskjell på ham, emigranten fra 1933 og de som i dag flykter over fra Walter Ulbrichts sovjetkoloni til Bundesrepublikken.

Men tyskerne vil fortsatt

Forts. side 7

Slik behandler Statsbanene en veltjent tjenestemann!

OTTO TRÆLDAL, Narvik fyller 75 år og forteller løst og fast

En trofast, gammel NS-mann i Narvik, Ottar Trældal, Narvik, fyller 75 år 20. mars.

Trældal er født på gården Trældal i Ankenes, og tok i 1909 eksamen ved 6. divisjons underoffisersskole i Harstad. Han begynte så ved jernbanen i 1910 og etter eksamen fra jernbanens telegrafskole ble han ansatt som telegrafist i 1919. I året 1928 ble han ekspediter, i 1940 fullmektig og i 1943 ble han konstituert som stasjonsmester ved Narvik jernbanestasjon.

Ved siden av arbeidet var hans hovedinteresse sport og idrett, og han kan se tilbake på en stor innsats både som aktiv utøver og som administrator, både innen skyte- og skisporten.

Bortsett fra barndomstiden og det senere opphold ved underoffisersskolen i Harstad, har Trældal bodd sammenhengende i Narvik, hvor han under okkupasjonen også var oppnevnt som ordfører.

Trældal var medlem av Nasjonal Samling helt fra 1933 og ble i 1940 kretsfører i en krets omfattende 9 herreder. Da denne krets ble nedlagt høsten 1943 ble han leder for Narvik lag, som under okkupasjonen hadde et medlems-tall på ca. 160 og som arbeidet meget godt.

I forbindelse med 75 års dagen har vi vekslet noen ord med jubelanten og bedt ham fortelle hvoledes han kom med i Nasjonal Samling.

— Jeg var først medlem av Frisinnede Venstre, sier Trældal, og var så innvalgt i bystyret som representant for en nasjonal velgergruppe uten direkte tilknytning til noe parti. Jeg fikk da et ganske godt kjennskap til de såkalte borgerlige partiens lunke politikk med den ene fot i sin egen leir og den annen i den marxistiske. Dette irriterte meg, særlig når det gjaldt marxistenes syn på forsvaret og på kristendommen. Det var jo nettopp på denne tid det brukne geværs menn i flokk og følge uhindret fikk drive sin propaganda mot militærvesen og kristendom. En tid var jeg nærmest politisk vill, men da Vidkun Quisling kom med sitt program for Nasjonal Samling i 1933, fant jeg dette utmerket i alle deler og meldte meg inn. Under oberst Sundlo var jeg sekretær i laget her fra starten og helt til pampene førte krigen inn i Norge.

— Det var vel litt av hvert å stille med som ordfører i Narvik i denne vanskelige tid?

— Ja, under og etter krigshandlingene her i 1940 var nesten hele byens befolkning evakuert til forskjellige steder rundt omkring, og en for-

Ottar Trældal

holdsvis stor del av byen var nedbombet og skutt i filler. Inklusiv en stor tysk garnison og tropper som gjennom Sverige kom hit for videretransport til forskjellige steder her nordpå, men vesentlig til Ishavsfronten, og tropper som gjennom Sverige skulle på permisjon i hjemlandet, var det gjennomsnittlig ca. 10 000 tyske soldater her i byen. Av de gjenværende hus i byen var omkring 530 rom rekvirert av tyskerne, og etterhvert som de evakuerte vendte tilbake, ble husspørsmålet et av byens store problemer. Hus til dem måtte jo på en eller annen måte skaffes, og folk så ikke med blide øyne på de rekvisisjonene vi måtte foreta, noe en jo kan forstå. Pussig var det imidlertid å kunne notere at det var mange som henvendte seg til meg og sa at hvis det skulle rekvireres rom hos dem, så ville de heller ha tyskere enn nordmenn.

— Det var vel visse vanskeligheter med tyskerne også?

— Ja, naturligvis, og vi måtte ofte vise fasthet og bestemt overfor dem, men vi var så heldige stort sett å ha fornuftige tyske ledere å forhandle med, så det hele gikk ganske bra. Til å være okkupert av verdens største krigsmakt, som kjempet for livet på alle fronter, var det nærmest underlig at Narvik by med sine omkring 10 000 tyske soldater praktisk talt ikke hadde en eneste ting å sette fingrene på hva orden og disiplin likeoverfor befolkningen angikk.

— De slapp vel billig ved fredsbruddet da etter den gode innsats til fordel for alle?

— Jeg ble arrestert 11. mai og det viste seg at praktisk talt alt jeg hadde foretatt meg i okkupasjonstiden etter rettens mening var forbrytersk. Da jeg ble betegnet som den «største nazist i Narvik» fikk jeg også den høyeste dom som ble avsagt her: 16 års tvangs-

arbeide inndragning m. v. Hele min lønn som stasjonsmester ble inndratt, fordi det ble hevdet at jeg var ansatt fordi jeg var NS-medlem, skjønt jeg hadde en tjenesteansiennitet på vel 33 år, med alle år i sikkerhetstjenestens forskjellige grener. Det kan ha sin interesse at i et analogt tilfelle her ble vedkommende tjenestemann bare dømt til inndragning av differansen mellom den forrige og den nye stilling. Så karene var konsekvente. Til å begynne med sonet jeg straffen i Tronsdalen konsentrasjonsleir og fra 1947 til 1950 satt jeg på Akershus. Jeg ble da løslatt.

— Det er en kjent sak at Jernbanen har opptrådt særlig simpelt overfor de tjenestemenn som hadde vært NS og det høres ut som om De også har høstet slike erfaringer?

— Ja, som nevnt ble hele lønnen min som stasjonsmester inndratt og jeg arbeidet altså gratis hos jernbanen i om lag 1½ år, til tross for at trafikkinspektøren i retten bevitnet at min stilling som fullmektig var fullt lovlig og at jeg var en dyktig jernbanemann. Da så pensjonen begynte å løpe i 1951, fikk jeg en ny nesestyver, idet Hovedstyret satte min sluttid til 1. desember 1943. Derved mistet jeg mitt siste alderstillegg som fullmektig (lovlig stilling) som jeg hadde opptjent 1. januar 1945 og fikk en mindre pensjon enn jeg tilkom. Dette må vel sies å være en selvbestaltet tilleggsdom av Hovedstyret, idet rettens dom gikk ut på at jeg var fradømt stillingen fra 24. juni 1945. Henvendelse til departementet i sakens anledning har ikke ført til noe, idet departementet henviser til Statsbanene og Statsbanenes Hovedstyre påberoper seg igjen dommen, som ikke med et ord sier at jeg var fradømt stillingen som fullmektig fra 1. desember 1943. Og hva kan en så gjøre annet enn å bøye seg for uretten?

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

TANNLEGE MAABOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

ANNELISE PAROW

TANNINNSËTNING

Trondhejm

Giste Johnsonsgt. 5 - V. Lade-
moen kirke - Voldsminde

«Kristendommens grunnverdier vernes»

Det er snart en menneskealder siden Vidkun Quisling formet sitt program til NS: Kristendommens grunnverdier vernes. Det er ikke å undres over at navnekristne med prestene og farisæerne i spissen ropte *korsfest ham*. Han er ikke den første og blir ikke den siste som må dø for *sambeten*.

Det er ikke lenge siden to prester og en redaktør snakket i radio om «kirken og krigen». Som en kunne vente var det redaktøren som forsvarte troen — grunnverdien. Han hadde vært med og båret stekte barn ut av bomberuinene nede i Tyskland. Han nevnte også atombomben over Japan etter at det de facto hadde overgitt seg, og hvor hundre tusener ble drept øyeblikkelig og like mange ble pint tildøde over en menneskealder. Den lutherske prest fikk visst dårlig samvittighet, men den katolske pater tok det kaldt og rolig. Det var vel også utenfor programmet at redaktøren også regnet tyskere og japanere for mennesker.

Det står ikke noe i aviser og ukeblad om dette, heller ikke blir det filmet. Var jødefamilien som ble røvet, myrdet og kastet i Skrikerudtjernet tatt med i de filmsannheter som presenteres? Å, nei, det var nok ikke det.

I 1930-årene demonstrerte folk som senere kalte seg «gode nordmenn» mot forsvar av landet, med de brukne gevær i jakkeoppslaget. De ville «slå krets om Sovjet», «slåss uforsonlig mot lutherdom og andre fordummende sekter.» «Kristendom var opium for folket,» sa de og deklamerte «Stryk kristenkorset av ditt flagg og heis det rent og rødt, la ingen by deg det bedrag av frelseren er født.» Kapitalistene skulle «henges i lyktestolpen», barn læres kjønnslig omgang fra 7-årsalderen, og om de ikke var velkomne, skulle de drepes i mors liv.

Alt var så såre skjønt og ferdig for revolusjonen. Men så kom okkupasjonen — som følge av det ødelagte forsvar. Størsteparten av det brukne geværs ridderskap rømte, men pussig nok ikke til det røde Russland, men til kapitalens høyborg England. De fikk med seg gullet og var velkomne som medarbeidere i Englands krig.

Her hjemme ble det smalhans, og en får vel si at det var tyskerne som hjalp oss til å overleve trass i emigrantenes iherdige innsats for å sulte oss ut. Og kristendommen blomstret. Oppe i en seterhytte to mil tilfjells traff jeg en av de få prester som ikke streiket. Han hadde måtte rømme for livet fordi han hadde begått den store synd å forrette i begravelsen til en lensman og hans hustru som var blitt drept av en håndgranat som ble kastet inn i soveværelset til dem. Omgående fikk presten seg tilsendt en liten likkiste med et nytestamente i. Nå var det hans tur.

Da så verdenskrigen var slutt, kom rømlingene hjem igjen, uten gullet, men med noen bokser corned beef, en bunt blondebukser og en haug nye lover med tilbakevirkende kraft. De streikende prester, hjemmeværende skriftkloke og andre «gode nordmen», som det nå var blitt masser av etter at tyskerarbeidet var slutt, tok imot de tapre riddere med sang og spill. Nå skulle det straffes og festes, for nå var tusenårsriket kommet med fred på jorden. Nå skulle løven og lammet gresse fredelig side om side.

De som hadde stått støyten her hjemme og ført skuten gjennom stormen ble kastet i fengsel. Dødsstraffen ble gjeninnført. Og alt skjedde under kirkens segl og med prestenes velsignelse.

I dag lever en i en fryktens verden på løgn og historiefalskning. I Amerika er det løgnklubber, hvor det kåres verdensmestre i løgn. Kunne ikke det være noe å tenke på også for våre historie- og lærebokforfattere? I England skal de avsette djvelen. Kanskje de er kommet så langt at mesteren ikke har mere å lære dem, men det kan vel ikke være bra for gamle Churchill, som dermed mister sin beste forbundselle. I Polen skal kristendomsundervisningen ut av skolen. Det skal den nok her også, men på en penere måte. Her må den vike plassen for nye og viktigere fag, såsom dans. I et møte i NRK sa forfatteren Hans Heiberg at det var kunst å banne når det ble gjort på den rette måten og av de rette menn. Vi har før hørt at det var kunst å beskrive hvordan unge piker skal forføres. Snart er det vel kunst å sprengre pengeskap og stjele biler også. Og er det noen som skal straffes, så må det være de unge piker, samt de som eier pengeskapene og bilene.

Er det ikke fare for at en ved å avsette både Gud og djvelen skaper det virkelige helvete her på jorden?

I radioen beklaget en biskop og noen prester seg over at kirkene stod tomme. Kunne det ikke tenkes at folk er blitt lei den *hyklede* kristendom? Og var det ikke et forsøk om prestene gikk foran og bekjente sin synd? At de ikke bare preket om, men også levte etter kristendommens grunnverdier? — Kanskje kirkene da ville fylles og at det ville bli en vekkelse som satte spor etter seg.

Men det er vel lite håp, for det skal stort mot til å gjøre seg liten.

O. H.

HUSK BLADPENGENE!

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiansgt. 1 — 44 49 94

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UTKAAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**Med lov skal land bygges**

Siden 1945 har det her i landet pågått en iherdig hets i så å si alle aviser, alle ukeblad, i kringkasting og i fjernsyn mot en bestemt folkegruppe, nemlig den tyske. Delvis har den naturligvis vært kamuflert under betegnelsen angrep på «nazistene», men slike publikasjoner som for eksempel Dagbladet og Aftenposten har snaut nok brydd seg med å skjule at det var tyskerne som sådan det gjaldt.

Hvis det utenkelige skulle ha skjedd, at en eller annen modig maur hadde funnet på å bebreide presse og kringkasting for å fremme en slik rasehets, så ville de sikkerlig indignert ha påberopt seg presse- og ytringsfriheten. For det er jo disse begreper nydemokrater ser som sine hjertebarn — vel å merke så lenge de brukes til å støtte opp om historieforfalskningen, løggen og nydemokratiet selv.

Men det er også andre i dette land som nærmest har vært lovlig vilt for presse og enkeltpersoner. Vi tenker på dem som ble rammet av det såkalte rettsoppgjøret, som partipolitikere med pøblens støtte fikk gjennomført i 1945. Arevis etter at de har sonet den urettferdige dom blir de påny og påny trukket frem i de dertil innrettede presseorganer. På arbeidsstedene kan en hvilkensomhelst noksagt skjelle dem ut for «nazister» og få dem sjikanert bort fra deres arbeid. Og konkurrerer de som håndverkere eller forretningsfolk, så kan de være så temmelig sikker på før eller senere å merke konkurrentenes velvillige opplysninger til kundene om, at «De vet vel at han er nazist!» Det kunne kanskje også være grunn til å nevne gamle sjøfolk, som ifølge gjeldende norsk lov — som ingen av de tapre stortingsmenn har våget å kreve revidert — er blitt avspist med ingen eller halv sjømannspensjon på grunn av et medlemsskap i Nasjonal Samling.

Når det gjelder folk som er karakterisert ved en bestemt trosbekjennelse, så er de kristne naturligvis fritt vilt i Dagbladet og ringeakten i Verdens Gang og andre organer er også påtagelig. Det siste på området er at det nå offentlig gås til angrep på selveste Nytestamentet og at de som våger å forsvare fedrenes tro blir utskjelt som antisemitter og lignende.

Og endelig er det påtagelig at det også begynner å bli farlig å være hvit mann i dette land hvor negerkulturen og negerforherligelsen snart tar groteske former, og hvor en istedenfor å understøtte de hvite rasefeller, der de kjemper på utsatte poster rundt omkring i en verden hvor bare den sterkeste overlever, slutter opp om de sorte barbarer og bekjemper sine egne.

I et slikt land er det visselig behov for nye, lovbestemmelser til beskyttelse av dem som er utsatt for overgrep! Og Verdens Gang forteller at regjeringen nå har fremmet forslag om et tillegg til straffeloven, «slik at det blir forbudt å forhåne eller opphisse til hat eller ringeakt mot en folkegruppe som karakteriseres ved en bestemt trosbekjennelse, avstamning eller opprinnelse forøvrig. Det blir også straffbart å true en slik folkegruppe eller spre falske beskyldninger mot den».

Og så skulle vel da alle, bortsett fra den norske hetspresse, være fornøyet og bare håpe på at en i neste omgang også får lovbestemmelser til beskyttelse av en gruppe som ikke er nevnt i denne lov, nemlig de politisk dømte NS-folk.

Men akk, hvis Verdens Gang er riktig underrettet — og det er det nok — så er det «antisemittismen denne bestemmelse først og fremst er rettet mot!»

En vet ikke enten en skal le eller gråte når en i et land ny beskyttelseslov for en folkegruppe som siden 1945 er hvor så mange trenger beskyttelse blir presentert en blitt båret på hendene her i landet som i alle andre ves-

Toynbee enig med Folk og Land

Den kjente britiske historiker Arnold Toynbee, som også her i Norge er blitt så sterkt hyldet, faller vel i unåde hos alle gode nydemokrater nå. I et Reutertelegram fra Montreal, som er omhyggelig undersøkt av den norske presse, men som dansk POLITIKEN offentliggjør, heter det nemlig: «Den britiske historiker Arnold Toynbee har idag mottatt en utfordring fra Israels ambassadør i Canada til en offentlig debatt om Israels behandling av araberne i Palestina.

Den israelske ambassadør ytret ønske om den offentlige drøftelse etter at Toynbee hadde sammenlignet behandlingen av Palestinas arabere i 1947 med nazistenes behandling av Europas jøder i krigens tid.

— Det var blitt begått en alvorlig urett overfor Palestinas arabere, sa Toynbee, og derfor bør hele verden beskjefte seg med spørsmålet. Man har aldri hørt om deres side av saken i de vestlige land».

Nei, vi lever da i nydemokratiet og ytringsfrihetens tidsalder!

Fra eldgammel tid kjenner vi idéen om et mektig antikristelig herredømme som skal komme, og hvis hensikt er forførelse til det onde og maktsykt fiendskap mot Gud.

Mange slags bevegelser er gjennom tidene feilaktig blitt stemplet som Antikrists bevegelse. Men hva Marxismen angår viser den imidlertid på en ytterst merkelig og påfallende måte guds-motstandens — (Antikrists) kjennetegn og egenskaper en verdensomspennende sammensvergelse av demonisk-materialistisk karakter, med brodden — ikke mot kapitalismen — men mot kristendommen og den nordiske sivilisasjon.

Marxismen er tvers igjen-nom og til avgrunnens dybder gudsfjendtlig og antikristelig.

Den er hatets religion.

*

Jeg vet at marxismen er slikt; jeg har sett marxismen (kommunismen) i praksis i mange år og vet hva jeg skriver om.

Vidkun Qisling
(2. februar 1936)

terland, som daglig forherliges i alle aviser, ukeblad, kringkasting og fjernsyn, og som en til og med for alvor foreslår å kaste deler av evangeliene på søppelhaugen for å tekkes!

Og det er rimelig at mange

Det russiske problem i interessant belysning

I en bok av ukraineren
dr. Dmytro Donzow på Schild Verlag

På Schild Verlag i München er det kommet en uhyre interessant liten bok av ukraineren dr. Dmytro Donzow «Der Geist Russlands». Den ser problemet Vesten — eller rettere sagt Europa — kontra Russland på en annen måte enn den vanlige. Forordet er skrevet av ingen ringere enn den britiske general F. F. C. Fuller, og hvorfor ikke overlate ordet til ham også:

«Dette er et dypsindig og grundig arbeide, som langt overgår alt det jeg hittil har lest om verdenskrisen, idet det legger frem kjernen i det problem som i århundrer har gjort den gamle verden urolig, og som i dag for alvor gjør hele verden urolig. Det beskjefteger seg ikke med motsetningene mellom forskjellige trosretninger eller sivilisasjoner, men med motsetningen mellom Europas og Asias kulturer.

I Russland er marxismen, som i revolusjonstiden har gjennomtrengt landet med en fanatisk religiøs iver, fremdeles nesten bare et liturgisk sprog, og industrialiseringen har gjort det mulig for Russland å innhente Vesten når det gjelder dens materielle sivilisasjon. Likevel tjener disse to faktorer — for å anvende et marxistisk begrep — utelukkende oppbyggingen av den moskovitiske messianismes produktive krefter, og likegyldig om man ser Russland som den tredje internasjonales tredje Rom, arbeider det stadig på å utvide sitt territorium og å tilegne seg den kulturelle ledelse i verden.

I historien begynte den århundrelange konflikt mellom Asia og Europa med motsetningene mellom Persia og de greske bystater, og den viste seg enda tydeligere i det østromerske rikets kamp mot arabere, hunner, alaner, mongoler og andre asiatiske folk, såvelsom slaverne. Like tydelig trer også denne kamp, som varte i århundrer, frem i motsetningene mellom kristenheten og islam — en motsetning som varte i tusen år. Alle disse kamper var i grunn motsetninger mellom forskjellige kulturer, noe som jo også kampen mellom Sverige og Russland i den store nordkrig var. Dette forstod også i sin tid Leibniz, for da Karl XII i året 1709 led nederlag ved Poltava, ytret Leibniz: «Tsaren vil nå bli fryktinngydende for hele Europa, for

han vil så å si være en nordtyrk». Hermed begynner den nåværende læra med kulturelle motsetninger mellom Europa og Asia — og det bare 12 år etter at den tyrkiske fare var blitt fjernet av prins Eugen på slagmarken ved Zenta.

Hva er bestanddelene av den moskovitiske mesianisme, det åndelige nomadevesen, som i dag truer den vestlige kultur og dermed også truer med å utrydde den vestlige livsstil? Svaret på dette spørsmål finner vi i denne vitenskapelige og fascinerende bok av dr. Donzow. Han har her undersøkt grundig og belyst de faktorer som denne messianisme består av. Han skriver: «Man kan med sikkerhet hevde at den moskovitiske ideologi og tsarismens ideologi bare er to forskjellige former av et og det samme fenomen — og det er intet annet enn den moskovitiske messianisme, som fører krig mot Vesten».

Dette er i virkeligheten en bok som alle de der i dag gjerne vil forstå verdenskrisen burde lese og studere, for den forklarer og utforsker det problem som hele verden i øyeblikket befatter seg med.

Vi er enig med general Fuller i at det er en høyst interessant og givende liten bok. Den kan bestilles gjennom Boktjenesten og koster kr. 8,—.

World Jewish Congress arbeider

Også i London har DAGBLADET en kopi av sin Bonn-korrespondent, Markus Markussøn, som nå slutter hjertet opp i den jødiske «jakt på krigsforbrytere» fra for tyve år siden. Det er the World Jewish Congress som står for arrangementet av jakten, forteller Markussøn og «300 mennesker fra alle kanter av verden er nå oppsporet eller har gitt forklaring». For å gi det hele litt lokalpreg når det gjelder de norske lesere, så forteller dagbladisten i London at «man har også vært spesielt oppmerksom på forbrytelser begått i det nazi-okkuperte Polen og i tillegg til det en lang rekke europeiske land, blant dem Norge». Så nå blir det kanskje vasket opp i Feldmannmordet også?

Arkitekt

HUSTAD

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

spør seg selv om ikke dette uvegerlig må føre til det motsatte av det en ønsker.

BAK KULISSENE:

Frankrikes sammenbrudd

Hva sier Lebrun?

15. juni 1940. Senator Reibel er kommet til Bordeaux. Han tenker ikke på annet enn å oppfylle det oppdrag han har forpliktet seg til overfor generalene. Så går han straks til prefekturet, lar seg melde hos statspresidenten og blir også straks mottatt.

«Herr president», sier han idet han trer inn i rummet, «vi trefes igjen under tragiske omstendigheter!»

«Visselig, min kjære venn», svarer Lebrun, «for finnes det noe mere tragisk enn når generalene vegrer seg for å kjempe lenger?!»

Reibel er nesten ute av seg over dette svar fra presidenten, han skriker nesten ut: «Herr president, hvorledes kan De si noe slikt?! Vet De da overhodet ikke hvorledes det ser ut hos våre tropper?!» De har jo selv hørt hva general Weygand har lagt frem, at hæren ikke kan kjempe mere — gjør dette da intet inntrykk på Dem, herr president?!»

Lebrun er blitt stum foran dette utbrudd. Han sitter hjelpeløs i sin stol. Reibel betvinger seg, og så rolig som det er ham mulig, men fremdeles glødende av opphisselse, skildrer han hva han fikk vite i hovedkvarteret, hvor fullstendig håpløs stillingen er for de kjempende tropper. Og hans kunnskaper vedrører situasjonen 13. juni — idag er det 15. juni: hvorledes står det nå til med den franske hær?! Reibel ser igjen for seg kartet i general Georges salong, med den ubrutte linje av sorte og røde flagg som betegner de tyske linjer — hvor mange av de hvite flagg har general Georges i mellomtiden tatt bort og kastet i pappkurven? Og hvert av disse flagg

Minister Zay tilvenstre hilser velkommen av Paul Reynaud før et kabinettmøte 18. april 1939

betegnet tusener av franskmenn! «Herr president,» slutter han tungt, «vil De virkelig fortsatt være skyld i dette meningsløse offer av mennesker?!»

President Lebrun sitter i sin stol og gråter hemningsløst som et barn. Senator Reibel har nesten medlidenhet med ham —

Men så springer Lebrun opp og mens han tørker tårene og pusser nesen heftig, roper han: «Jeg har ingen skyld! Det er Gamelins skyld! Hvorfor lot han nordarmeen avskjære! Alltid var han for at vi ikke skulle risikere noen tropper, alltid ville han spare på dem — hvorfor lot han så nordarmeen støte frem til Holland?!» Med denne anklage mot en annen har presidenten igjen fått hånd om seg selv. «Tenk Dem bare,» fortsetter han, «noen dager før jeg måtte vekk fra Paris kom denne general Gamelin til meg! 'Herr general', sa jeg 'der har De gjort oss et nydelig pek!' 'Herr president,' svarte han 'hvis jeg nok engang ble stilt overfor samme spørsmål — tro meg, så ville jeg gjøre nøyaktig likedan!'»

President Lebrun står der og har hevet begge armene av opphisselse. Men så tar han hurtig avskjed — han må i ministerrådsmøte.

Den tidligere ministers faneflukt

Samme aften som ministrene gikk fra hverandre i Bordeaux med uforrettet sak, har oberst Pointout, fjefen for fjerde armees tren nådd Marsat. Troppene har i dagevis befunnet seg på et slit-somt tilbaketog — også på det sted hvortil han nå er kommet vil obersten høyst kunne bli en natt, sannsynligvis bare etpar timer. Han venter på nærmere ordre og har i den anledning sendt en sekondløytnant til armeens overkommando.

Nå banker det og den ventede offiser trer inn i rummet. Ordren: Oppbrudd i morgen tidlig for videre tilbaketrekkning, til Saint-Flour, 140 km fra det sted han nå er — lenger mot syd. De brer kartet ut og følger veien de må slå inn på for å komme til det nye sted. Det er spøkelsesaktige minutter dette mens de nevner opp punktene på den nye marsjrute. I øyeblikket vet man det ikke, men få uker etter vil de hvile som en tung byrde på dem, for det dreier seg om steder som er nøye forbundet med Frankrikes skjebne: fra Vichy (det senere regjeringssete) må de over Riom — (sete for den senere riksstret) og Clermont-Ferrand (hvor en militærrett senere dømte sekondløytnanten til degradering og deportasjon) til målet, den lille stille by i det fjellrike Auvergne.

De to herrer retter seg opp fra kartet. Sekondløytnanten gjør nok en gang oppmerksom på betydningen av marsjen, målet må ubetinget nåes har man innskjerpet ham i hovedkvarteret. Obersten tilkaller en kaptein, de regner sammen ut marsjtidene, de vil måtte bryte opp imorgen tidlig klokken fire — og nå setter de tre i fellesskap opp marsjordren. — Klokken er to før de er ferdige med det.

«Hvem skal reise som kvartermester til Saint-Flour?» spør obersten.

«Hvis obersten tillater drar jeg straks avsted!» sier sekondløytnanten.

«Herregud, De har jo vært på benene siden i dagmorges uavbrutt,» svarer obersten. «La noen annen reise, så kan De i det minste sove etpar timer!»

«Jeg ber om å få reise som kvartermester!» sier løytnanten med militær holdning.

«Godt,» bemerket obersten og tenker ved seg selv: 'Jeg ville aldri ha trodd et en slik deputert som allerede har drevet det til minister, ville vise en slik militær iver!'

Men den tidligere undervisningsminister Jean Zay, den nåværende sekondløytnant ved fjerde armes trenstab, har sine grunner for å insistere på denne avreise: ingen i fjerde arme så ham igjen.

Jean Zay er 35 år og av jødisk avstamning. Hans løpebane had-

(Forts. s. 7)

Fra andre kilder:

Den sorte byld som sprakk

ALF LARSEN i Farmand.

Det er dessverre lenge mellom hver gang Alf Larsen gir lyd fra seg i «Farmand», men når han det gjør, så er det fascinerende lesning i en avdød tidsalder. Vi er kleptomane når det gjelder Alf Larsens artikler, og derfor stjer vi også den siste i «Farmand»:

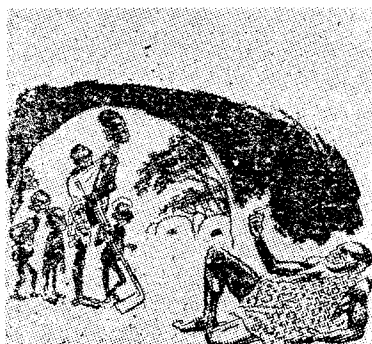

Fy Mtoto! Din slemme gutt! Kast øyeblikkelig vekk bananen! Vi får jo nå tørrfisk fra Norge!

Der var mange for hvem den første verdenskrig betød sammenbruddet av hele deres politiske forestillingsverden, en lignende virkning burde «Afrikas frigjøring» få.

Ensetningen vil naturligvis fortsette, og det radikale hysteri vil endnu en tid beherske verden, men denne tid er nu kort tilmålt. Det kan høist dreie sig om 25–30 år, så vil verdensradikalismens nederlag være endelig og uopprettelig. Som en døende, hvem hele familien har vært hjelpeløst underkastet, tyrannerer den gale endnu hele huset. Men snart begynner umennesket å ralle, og ganske visst faller hele huset sammen i det øyeblikk det oppgir ånden, men for dem som kommer helskinnet ut av ruinene vil det allikevel være en uhyre lettelse, likegyldig hvordan skjebnen senere måtte arte sig: De sinnssyke illusioners tid vil være forbi.

Dette århundregamle mareritt av fikse ideer og overspendte forestillinger, av naive drømmer og enfoldige teorier, av forluren sentimentalitet og kynisk hykleri, av hat under menneskekjærlighetens maske, av meningsterror i humanistisk regi, av løgnen satt i system og bakvaskelsen gjort til sannhetsvidne — alt dette vil en dag ha en ende. Og da vil det gå opp for verden at alt hvad historien før har sett av «inkvisisjon» vil blegne ved siden av hvad radikalismen fikk til med avisene som torturretskaper og «den

Kom hit, Mambalamba! Du behøver ikke å arbeide mere på marken! Radio sier: Balubaene får plenty plenty utviklingshjelp!

offentlige opinion» som kjetterbål.

Allverdens på den tid rapid tiltagende ondskap og infami flyttet med radikalismens gjennombrudd helt ned i det fysiske og helt inn i det sjelelig-åndelige. Istedenfor gloende tener, kagstrykning og utstilling av offeret på steile og hjul, fikk vi den offentlige æresskjønning, neddykning i en systematisk forfølgelseskampagne med mistenkeliggjørelse av ens handlinger, forvrengning av ens tanker, og tilslutt utstillingen for allverdens øyne som en av selve sannhetens høyesterett dømt person, en reaktionær eller en forræder, folkeforræder og menneskehetsforræder! Hertugen av Alba var en sann gudsmann ved siden av Karl Marx. Ja, hvad er ikke Hexehammeren for et uskyldig produkt ved siden av den marxistiske historieskrivning, hvor hele historien er stillet på hodet og menneskehetens helligste trampet i støvet. Gud gjort til et latterlig fantasiprodukt og mennesket til et dyr!

Her er der virkelig grund til å anvende ordet: Frykt ikke for dem som slår legemet ihjel osv.

Med eksperimentet i Kongo endte den demokratiske illusion at alle mennesker kan være frie og selvstyrende og alle stater republikker, at børn og barnlige sjeler kan regjere sig selv, at negre er modne for parlamentarismen og at flertallsvalg kan praktiseres blandt hodejegerne på Borneo eller blandt pygmeerne. En idealistisk drøm var blitt til en besettelse, og denne besettelse var blitt til en veritabel galskap, et massehysteri, hvorunder en bestemt mennesketype, den som hadde ladt sig besette av revolutionsideerne, gikk amok og rev den verden ned over hodet på sig som den hadde fått reist en skrøpelig førsteetage på.

Efter Kongo aldrig mere en drøm om frie valg i Kina og republikk i Indonesien! Diktaturet venter overalt de fortidlig løsslupne.

Et fantastisk men på samme tid forsonende trekk ved dette verdensvanviddets markeds-skuespill på kysten av det Det mørke Fastland var at den utspillet sig som en aldrig før sett blanding av tragedie og farce. Det gav et glimt inn i en ubarmhjertighet og en humor langt ut over det menneskelige. Det er godt noe ligger så høyt at ikke enhver revolutionsdikter kan sette det i scene!

Så ille det var måtte man jo le da det ryktes at balubaene, som efter pålitelige missionærers utsagn skal være den høieststående

(Forts. s. 6)

Den tidligere minister for krigsrett (x). En offiser med et kart i hånden forteller om den veiministeren slo inn på under sin flukt fra avdelingen

Ethnologisk introduksjon

En oversikt av Edward Langford i det britiske tidsskrift Northern World

Germanerhode fra Trajanstøtten

III.

Det nordiske menneske

Det er i dag mulig med avgjørende teknisk nøyaktighet å beskrive rasetyper. Det menneskelige øye kan identifisere ytre fysiske karaktertrekk, som er sikre tegn på en rasemessig bestemt arv. Herfra dog unntatt de mest oppblandede hybrider.

Uten å være antropolog kan derfor en legmann lett lære å identifisere eller gruppere relativt rene rasetyper, når han ser dem. Den nordiske type, selv om den blir sjeldnere med hver generasjon, står som et symbol på menneskelig verdighet, fordi den nordiske type kanskje på mange måter er lenger fjernet fra

menneskets urtype enn noen annen underart, som antropologien hittil har oppdaget i den nulevende verden eller i historien. Forskjellige raser har utviklet seg etter forskjellige linjer, men ingen er så fullstendig fjernet i sitt ytre fra menneskets apeliggende forfedre som den nordiske rase. Dette alene kan ha bidradd psykologisk til den nordisk-ariske rases verdenserobrende tradisjon. For en erkjennelse av det «aristokratiske» ideal av dem som beherskes gjør oppgaven å herske lettere og mer naturlig.

Den nordiske rase er og har alltid vært høy og slank, når vi ser bort fra variasjoner i høyde gjennom århundrer som følge av utilstrekkelig føde og innflydelse av sykdommer og pest. De lange ben bidrar til en virkning av «statelig» høyde, som i vårt århundrede har et gjennomsnitt av 1,74 meter. Benstrukturen er i sin alminnelighet moderat tung, og hele legemets form, lemmer og hals gir hos det normalt sunde menneske inntrykk av styrke forbundet med slankhet. Det er like tydelig avvikende fra mongolens firsårenhet som fra den sleivete neger. Motsetningen trer tydelig frem mellom den britiske statsminister MacMillans fremtoning overfor Krustsjøvs lille tykke figur.

Den nordiske rase er langskallet med smalt ansikt. Den ligger mellom den korte rundhodede ytterlighet hos mongolen og den ekstremt lang-

Nasjonal Samling og kirken

Av SIEGFRIED

II.

Domprost Hygen uttalte at han ikke fant det urimelig at professor Hallesby ble anmodet om på vegne av «den midlertidige kirkeledelse» å avgi en erklæring om deres stilling til statsaktene den 25. september 1940 og 1. februar 1942.

I henhold til denne uttalelse anmodet kirkedepartementet Hallesby om å avgi en slik erklæring (i skriv datert 21. august). Hallesby hevdet imidlertid at han ikke kunne avgi noen slik erklæring. Den måtte avgis av de fratrådte biskoper, også av Berggrav. Hallesby og Hygen ønsket at ministeren skulle utvirke at de fikk en samtale med Berggrav.

Da myndighetene ikke var villig til å fortsette forhandlingene uten at det i en eller annen form ble gitt uttrykk for at kirken ville opptre lojalt overfor regjeringen, regnet en nå med at det hele var gått istå.

Stor var derfor forbauselsen da tyskeren SS-Hauptsturmführer Wagner dukket opp i kirkedepartementet og avleverte følgende forslag til erklæring oppsatt av Hallesby og Hygen og datert 25. august 1942:

«Efter anmodning av kirkedepartementet gjennom professor Hallesby og domprost Hygen skal undertegnede i anledning av eventuell forhandling mellom kirken og det nåværende statsstyre uttale følgende:

Ifølge Luther tar kirken ikke standpunkt mot noen statsform undtatt tyranniet. Dermed vil Luther ha sagt at kirken skal holde seg utenfor politikken, men at den må protestere mot den tyranniske statsform, fordi denne prinsipielt fratrer statens borgere deres gudgitte rett til å

skallede, men lavpannede negertype. Den **cephale index** (forholdet mellom bredde og lengde av hodet) er omkring 75 og den **faciale index** (lengden av ansiktet i forhold

(Forts. s. 7)

Norsk småpike av idag

handle efter sin overbevisning innenfor lovens ramme.

Vår kirke vil også på dette punkt følge sin lutherske bekjennelse og holde kirken utenfor politikken. Den anerkjenner og samarbeider med enhver statsform som anerkjenner kirkens rett til å leve sitt liv og gjøre sin gjerning efter Guds ord og kirkens bekjennelse og som anerkjenner kirkens rett til å være statens samvittighet, ved å verge folkets samvittighetsfrihet og rettssikkerhet. Derfor vil vår kirke anerkjenne også vårt nåværende statsstyre såfremt dette vil anerkjenne kirkens nettopp nevnte gudgitte rett.

Vi presiserer hva vi ved tidligere anledninger har uttalt offentlig at vår opposisjon mot det nåværende statsstyre ikke er av politisk art, men er utelukkende kirkelig motivert.»

Denne erklæring ble så forelagt regjeringen, som med noen mindre endringer gikk med på den. Blir denne erklæring undertegnet av de fratrådte biskoper vil det automatisk medføre at Berggrav blir satt i frihet og at forhandlinger mellom partene settes igang, ble det erklært.

Kirkedepartementet meddelte også Hygen at ministeren hadde utvirket at Hygen, Hallesby og 1 eller 2 av de fratrådte biskoper fikk anledning til personlig å forelegge erklæringen for Berggrav.

Nå skjedde imidlertid det pussige at de fratrådte biskoper, minus Berggrav, holdt et møte i Oslo sammen med Hallesby og Hygen, som selv hadde utarbeidet forslaget til erklæring (!) og — forkastet den.

Det var ikke underlig at kirkedepartementet i sitt svarskriv til de geistlige herrer anførte følgende:

«Departementet finner det ufor-

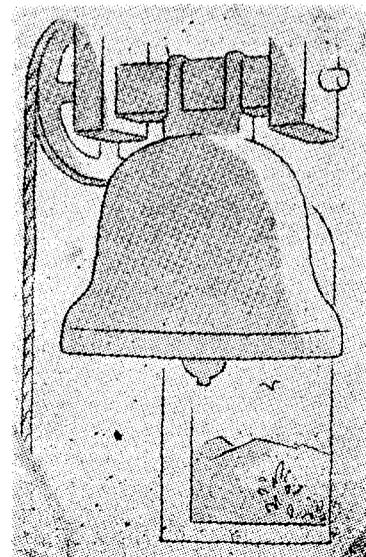
ståelig at herrerne i sitt svarskriv henviser til dokumentet av 15. august d.å. som inneholder avtalen med herrerne Hallesby og Hygen om det forslag som skulle forelegges for regjeringen til mulig godtagelse, mens svaret helt forbigår det av de samme herrer Hallesby og Hygen utarbeidede og gjennom Hauptsturmführer Wagner her til innleverte forslag av 25. august d.å.

De nevnte herrer var ved oppsettingen av dette deres eget forslag av 25. august på forhånd kjent med at regjeringen hadde godtatt forslaget av 15. august med undtagelse av punkt 2, idet regjeringen vel kunne gå med på å frigi herr Berggrav, men fant å måtte betinge seg en erklæring avgitt først fra den kirkelige opposisjons side om at den anerkjente den sittende regjering. Under samtalen 15. august hvor omhandlede dokument ble oppsatt, presiserte forøvrig kirkeministeren sterkt at han for å føre slike forhandlinger måtte ha en platform å stå på, nemlig godkjennelse av den sittende regjering på hvis vegne han skulle forhandle. Forhandlingene har da også efter 25. august nettopp dreiet seg om å finne en form for en slik erklæring, hva herrerne Hallesby og Hygens på egen hånd oppsatte forannevnte forslag av 25. august selv avgir det beste bevis på.»

Dermed ebbet da forhandlingene ut og kirkestriden med all dens uhygge gikk videre.

Når det imidlertid gjelder de geistlige herrers noe eiendommelige omgang med kjensgjerninger og sannheten, kan det ha sin interesse å se litt nærmere på hvorledes kirken opptrådte overfor NS-medlemmer under okkupasjonen. I et skriv av 12. juni 1941 skriver biskopene således denne hykleriske betraktning i et svar til prester og menighetsråd på endel stillede spørsmål:

(Forts. s. 6)

Eichman-prosessen -

Morgenthau og Roosevelt

(Forts. fra s. 1)

Argentina etter den skandaløse bortførelse som israelske agenter foretok. Denne note ble også gjengitt i «Jewish Chronicle» (10. juni 1960) og sa bl. a.:

«— og da han ble spurt om han var villig til å fremstille seg for retten i Israel, bad han om 24 timers betenkningstid. Neste dag erklærte han seg spontant villig til å reise til Israel, bli stilt for retten og leverte samtidig et brev til den gruppe som hadde oppdaget ham, i hvilket han meddelte sin frivillige avgjørelse —. Gruppen av frivillige transporterte så Eichmann med hans fulle konsens ut av Argentina og overleverte ham til den israelske sikkerhetstjeneste».

Brevet en henviste til lød slik:

«Jeg, undertegnede Adolf Eichmann, vil herved av fri vilje bekrefte at siden min virkelige identitet er blitt avsløret, er jeg klar over at det ikke har noen hensikt å fortsette med å undgå rettferdigheten. Jeg erklærer at jeg er villig til å reise til Israel og å bli stillet for en kompetent domstol der. Det er underforstått at jeg skal få juridisk assistanse, og jeg skal forsøke å gi uttrykk uten noen utbrodering for de faktiske forhold med hensyn til de siste år av min tjeneste i Tyskland slik at fremtidige generasjoner kan få et sant bilde.

Jeg legger frem denne erklæring frivillig. Jeg er ikke blitt lovet noe og ikke blitt truet. Jeg ønsker til sist å få indrefred. Da jeg ikke er i stand til å huske alle detaljer og også kan komme til å blande sammen ting, ber jeg om hjelp ved at det blir stillet til disposisjon for meg dokumenter og vitneforklaringer til hjelp i mine anstrengelser på å legge sannheten frem. Adolf Eichmann, Buenos Aires, mai 1960».

Dette brev hvor Eichmann flere ganger understreker at han frivillig vil reise nettopp til Israel, for der å bli stillet for retten på en ydmygende måte som skyte-

skive for hele verdensjødedommens hat, og med døden som det sikre resultat, rent bortsett fra de ubehageligheter han måtte bli utsatt for før og etter dommen, overanstrenger i sannhet folks evne til å tro — selv her i Norge skulle en anta. Det ligner for påfallende på de «frivillige» erklæringer fra de anklagede i Moskvaprosessene i sin tid og angir vel også ledemotivet for hele arrangementet.

Vi skulle anta at de «vitneprov» som Eichmann så nyttig viser til i det besynderlige brevet etter kidnappingen sikter til vitneforklaringer for overveiende jødiske forhørsfolk i forbindelse med Nürnbergprosessene. Der ble som kjent en lang rekke tyskere dømt for grusomheter ifølge deres egne tilståelser.

Dommer Edward Le Roy Van Roden, en av de tre medlemmer av the Simpson Army Commission, som senere ble oppnevnt for å granske rettsmetodene ved disse prosesser, ble i en beretning til den amerikanske DAILY NEWS, datert Washington 9. januar 1949 oppgitt å ha avslørt at US Army anklagerteamet sikret slike tilståelser ved: —

«å spille prester som tok imot betroelser og gav absolusjon. Tortur ved å stikke brennende fyrstikker under fangenes fingernegler. Gjennomførelse av skinprosesser med et krucifix på bordet og tenke lys. Slag og spark som permanent ødela de mannlige kjønnsorganer. Å slå ut tenner og brette kjeveben. Ensomt fengsel og sulterasjoner. Nektelse av åndelig trøst av katolske eller protestantiske prester».

Van Roden erklærte:

«Forklaringer som ble godtatt som bevis ble oppnådd fra menn som først var blitt holdt i ensomt fengsel i tre-fire måneder —. Etterforskerne trakk en sort hette over hodet på tiltalte og slo han så i ansiktet med messingknoker, sparket ham og slo ham med gummibatonger —. Bortsett fra to tyskere, var alle i de 139 saker vi undersøkte blitt sparket i

NS og kirken

(Forts. fra s. 5)

«Det blir spurt om hvor og hvordan det kan være skjedd at menighetslemmer (av politiske årsaker) er blitt «frosset» ut av nattverdssamfundet og av kirkens gudstjenester, slik at menighetsrådene burde ta seg av forholdet.

Det er ikke til biskopene kommet inn noen besvælinger over slik «utfrysing» (!) — Enkelte steder i vårt land opplever vi idag — slik som departementet sier det — et trist faktum av spaltning i folket, og dette kommer da også til å prege det personlige omgangsliv, foreningsliv o.s.v.

I de floker som denne spaltning kan føre opp i, har menighetsrådene som sådanne ikke noen adgang til å gripe inn. Heller ikke prestene kan gripe inn i de frivillige organisasjoners indre forhold — uten på rent sjelesørgerisk vis, når anledning byr seg. Det lar seg i det hele tatt ikke gjøre å gi noen konkret anvisning om hva en i hvert tilfelle kan gjøre, ut over dette at vi i alt må være kjærlighetens tjenere (!) også når menneskelige motsetninger ikke kan eller skal forties eller tilsløres.»

Foran oss har vi liggende et personlig brev fra en prest i Gudbrandsdalen som skriver til en av de prester som satte kristendommens bud høyere enn politikens og Berggravs. Brevet er skrevet i 1946 og det heter bl.a.:

«Vi måtte ha hårde hjerter for å holde ut. Isfronten var i sin tid nødvendig for å berge titusener, hundretusener fra å la seg forføre (!). Det var det eneste som skremte utallige fra å

testiklene slik at de var uhelbredelige. Dette var standardmønsteret for våre amerikanske etteforskere».

Undersøkelses-teamet, som senere fungerte som anklagemyndighet, omfattet Lt.-Col. Burton F. Ellis (chief of the War Crimes Committee) og hans assistenter, Capt. Raphael Shumacker, Lt. Robert E. Byrne, Lt. William R. Perl, Mr. Morris Ellowitz, Mr. Harry Thon og Mr. Kirschbaum. Et gruppefoto av dem, som vi har, skriver det engelske blad «COMBAT», «reiser meget alvorlig tvil om det overhodet var noen ikke-jøde blant dem». Rettens «law adviser» var Col. A. H. Rosenfeld.

Hvis undersøkelsene og rettergangen foregår på en betryggende måte, er det naturligvis ingen av dette blads lesere som har noe imot at sannheten bringes på det rene og de kyndige får sin straff. Det er jo intet blad i dette land som har gått så alvorlig og bestemt inn for å beriktige historieforfalskningen og finne frem til sannhet og rett.

Den sorte byld - -

(Forts. fra s. 4)

ende av Kongos stammer, hadde slått ned en irsk peloton og valgt den mest egnede av dem til å koke medicin av! Leve friheten og demokratiet! Hvorfor iallverden skulde de ikke ha lov til det når raggare parrer sig offentlig i Sveriges folkeparke, og de gemeneste slyngler blandt de hvite i TV-oppvisinger blir interviewet om hvilke yterligere bekvemmeligheter de ønsker sig i fengsels-pensionaterne og de offentlige forbryterskoler? Det er rett og slett nazisme å ville forby menneskeeteri i Afrika! På norsk nytale staves forresten menneskerettighet menneskerett; det bør være en pekepinn for andre, underutviklede folk.

Men ved det vendepunkt i historien som det «befriede» Afrika utvilsomt vil bli (i den grad det da ikke allerede er blitt det) kunde det kanskje ha en mening å kaste et blikk tilbake på kolonialismen og den hvite manns «skyld». La oss sammenligningsvis begynne med oss selv, med nordmennene som undertrykte og koloniserte av danskerne.

Hvem var det som vakte apekatten opp av firehundre-årig natten? Skal vi se objektivt på det, se på de historiske

gi etter for fristelsen. (!) Dette er det eneste som vi kan forsvare isfronten med overfor Gud.»

Biskop Berggrav, som ikke kjente til noen isfront i juni 1941 skriver i «Folkedommen over NS» mai 1945:

«— at noen kristne ikke ville fryse NS ut. Vi som tok en annen stilling (!) hadde også overveiet spørsmålet. Vi hadde overveiet det på kristelig grunn.»

Det er forståelig at denne sannhetens apostel i samme skrift klarer å prestere følgende: «Svikets og løgnens menn hadde ikke krav på sannheten av oss.»

Men så kommer domprost Hygen anstigende med denne erklæring i et innlegg i Aftenposten for 21. juni 1945 i forbindelse med den kjensgjerning at mange NS-medlemmer ble frosset ut av kirken under okkupasjonen: «Som ventelig var fantes det ikke et fnugg av sannhet i beskyldningene.»

Det var visst ikke uten grunn at Quisling efterlyste det kristelige sinnelag hos disse politiserende prelater med de hårde hjerter.

Men rettferdigheten må ikke være blind bare på det ene øyet. Det er visselig mange rundt omkring i verden som trenger en undersøkelse bedre enn de tyskere en nå har jaget i 15—16 år og som en dømmer på ny og på ny.

(Forts. side 8)

kjensgjerninger istedenfor å gasse oss i våre nationale mere- og mindreværdighetskomplekser, så taler all sannsynlighet for at uten de beryktede danske fogder (som ganske sikkert ikke var værre enn våre nuværende statsansatte og statsbeskyttede skatteflåere) var aldrig den i en dødlignende letargi nedsunkne «nordmann» våknet av dvalen.

Med visse mellomrum synker folkene hen i en slik dvale, de har sin historiske søvn, de har sin dag og sin natt som alt i denne verden. Oppvåkningen for et folk er alltid å ligne med en fødsel, og en fødsel er nesten alltid smertefull.

I årtusinder hadde nu de farvede folkeslag — gule, brune og sorte — henligget i en slik historisk dvale. Intet hadde rørt sig hos dem, intet hadde forandret sig i deres liv eller deres forestillingsverden. Tiden hadde stått stille over Asia og Afrika. Men nu var det øieblikket kommet da disse sløvt vegeterende menneskemasser, som i mellom tiden var nedsunket i smuss og elendighet, overtro og slaveri under gamle ritualer (de var for lenge siden, likesom de hvite nu, faldt ut av den opprinnelige sammenheng), øieblikket var kommet til at de skulde vekkes og igjen delta i verdensutviklingen, om til deres egen og verdens lykke eller ulykke, det får vi se, men skjede skulde det. Og dertil blev den hvite mann brukt! Han er deres velgjører og oppdrager, streng ofte nok, rå under tiden, men også utrolig mild og overbærende, *tålmodig* som kun den voksne kan være det overfor barn.

Japan skylder sin oppvåkningen til moderne stormakt med drøm om verdensherredømmet amerikanernes bombardement av Tokios havn i 1853. Den sovende jette Kina skylder først Opiumskrigen og den brutale nedslaktning av Boxeroppstanden og dernest japanernes invasjon på fastlandet i 1937 at den endelig begyndte å strekke på sig og gni sig i øinene. Det halvveis forråtnede Indien, en spedalsk ved veikanten, skulde takke englenderen på sine knæ for at de reiste det og gav det et glimt av ny bevissthet og gjenvakt vilje. Englenderne har vært storartede i Indien, endog den latterlige Gandhi med hans rokk og hans uanstendige nakenhet bar de over med og lot ham spille sin groteske rolle til ende.

Historiens dommer bruker ikke «Dagbladet» som protokoll for sine domsavsigelser. La disse skvakebikkjer holde på endnu en stund, snart har de ikke annet enn månen å gjøre på. «Afrika er en stort gigant, hvis kjød holdes sammen av hvite knokler, nerver og sanser. Fjerner man disse faller kjødet slapt tilbake i urskogstilstanden», skriver Afrikakjenneren Stuart Cloete.

Under alle omstendigheter

Willy Brandt -

(Forts. fra s. 1)

vite å adskille den stat, som oppstod ved Hindenburgs demokrati-tvungne avgjørelse 30. april 1933 og det spottebilde, som ble opprettet i Mellom-Tyskland av Moskva med våpenmakt og terror og med hjelp av emigranter med sovjetrussisk statsborgerskap. De skiller fortsatt mellom den stat som jaget de røde terrorbander bort fra gatene og den tvangsdannelse som gav disse bander frie hender til å beherske den mellomtske befolkning

«Willy Brandt» forenkler saken for sterkt når han gjerne vil dukke under i skaren av politiske emigranter hvis samvittighetsvalg ingen vil anfekte. For det består en grunnleggende forskjell mellom emigranten som avviste Hitlers regime og emigranten som i ord og gjerning gikk inn for sitt eget folks nederlag, helt bortsett fra den skikkelige, som i fremmed uniform vendte tilbake til Tyskland med omskolering og fratrineringsforbud, og med bifall så på seierherrenes hevngjort.

At han selv ser på den fremmede uniform som noe uheldig, har den som kanslerkandidatens ministerkollega utsette regjeringsjef i Hamburg Brauer bevisst, idet han anga en medborger for ærekrenkelse fordi denne hadde sagt at Brandt vendte tilbake til Tyskland som amerikansk offiser. Bare rent tilfeldigvis meldte det seg i siste øyeblikk et vitne som bragte anklagen til å falle sammen.

I forbindelse med affæren Frenzel har man ropt på sikkerhetsforanstaltninger, men ikke særlig høyt forøvrig. Vi forutsa den gang at det ikke ville skje noe alvorlig. SPD har til i dag ikke tatt avstand fra de kamerater som viste om at Frenzel hadde båret fremmed uniform. De frembyr i dag «Willy Brandt». Hvilket objektivt mål for en sikkerhetsrisiko vil man kreve når uniformen til en okkupasjonsmakt ikke er tilstrekkelig?

vet vi at de nye hvite knokler, nerver og sanser som nu vil bli transplantert inn i den farvede verden ikke kommer til å bestå av Homer og Vergil, Augustin og Thomas av Aquina, Dante, Shakespeare og Goethe, men av den kulørte ukepresse, Donald Duck-filmer, sosialisme, psykoanalyse, TV-oppvisninger av fotball og boksekamper og i radioen humanistisk prat og slett skjult hatspropaganda til fordel for kommunismen og diktaturet.

En fremtid venter nu de farvede folk ved siden av hvilken kolonialismen vil fortone sig som en paradistilstand.

Hvorledes ville man vel ha tatt i mot Willy Brandt i England hvis han som engelskmann hadde emigrert til Norge, for å tordne mot Churchills krigshissende regime i ord og skrift, hvis han hadde fordømt det folkerettsstridige massebord ved terrorangrepene på tyske byer, utdrivningens eller hungerblokaden massebord med samme skarphet som han gikk løs på de forbrytelser som fant sted i Tyskland? — Strikken hadde vært sikker, selv om han i tysk uniform under okkupasjonsmaktens beskyttelse hadde steget i land og installert seg i London som Lord Mayor.

For øvrig er den misforståelse vidt utbredt at Herbert Frahm i 1933 emigrerte som tilhørende SPD. Han hadde sluttet seg til Det sosialistiske Arbeiderparti, som svevet et steds mellom SPD og KP og var der rykket opp som leder for ungdomsorganisasjonen. Partiets sjef var Max Seydewitz, etter 1945 SED's første radiointendant og senere SED-ministrerpresident i Sachsen.

Ingen ville tilregne «Willy Brandt» disse ungdomssynder i dag, hvis han ikke fremdeles i 1945 hadde forrådt en sterk dragning mot et sosial demokratisk - kommunistisk enhetsparti og djervt hadde daddlet SPD-formannen Schumacher for dennes kontante avvvisning av en slik folkefront.

En mann, der som et vokst menneske midt i det politiske liv fremdeles etter 1945 forsvarer den sovjetiske politikk mot sine nye kameraters kritikk, kan ikke beklage seg når man trekker hans anti-kommunistiske holdning av i dag i tvil. En mann som etter 1945 sverget til de alliertes vest-østlige enhet fordi det var den beste garanti for opprettelsen av en tysk passifisme, virker ikke troverdig når han i dag taler for tysk gjenoppbygning og derunder heller ikke utelukker atombevepning.

Og når denne mann i slutten av sin tale på partidagen kopierer Kennedy og uttaler bundeskanslereden for et fullstendig uforbindende forum og slutter med ordene: «Så sant hjelpe meg Gud», så betrakter mannen på gaten det som blasfemi.

Partiet som står bak ham, det som lar «Lolitas» og «Blechtrommeln» være ubeskårne og samtidig setter soldaterbøker på indeks, dette parti som gjerne ville henvende seg til hele folket, men i Berlin tar beslag i avdøde nasjonalsosialisters etterlatenskaper, partiet som tillater NATO-atombevepning, mens dets formann uten videre avviser atombevepning av Bundeswehr, dette parti er ikke

ETHNOLOGISK

(Forts. fra s. 5)

til bredden) er over 90. Den større lengde av hodet i forhold til bredden skyldes hovedsakelig det faktum, at bakhodet trer frem bak nakken i stedet for å gå rett ned som hos den østbaltiske og de orientalske rase. Det nordiske hode er også som regel smalt mellom tinningene, som det skulle være presset inn fra begge sider og det smale ansikt med den høye nese og smale underkjeve alltid vinklet med rent skårne trekk og hake.

Som regel har pannen rent skårne forhøyningen over øyenbrynene som bidrar til den karakteristiske djerve virkning av trekkene. Denne rent-skårne, djerve virkning fremkommer ved at profilen brytes tre gnager. Først er det den flate, bakover strebende pannen, deretter den høye nese, rett eller svakt «romersk» og til slutt den faste, skarpt-skårne hake.

De kjøttfulle deler bidrar også til de fine trekk, fordi leppene er for det meste tynne, fordypningen fra nese til munn er smal og skarpt markert og øyenlukkernes linjer fra hjørne til hjørne av øynene er horisontal eller heller svakt mot de ytre hjørner.

Hudens beskaffenhet er fremtredende hos den nordiske rase, den er i virkeligheten noe helt for seg selv. Hudfargen er lys og rødlet, idet blodet skinner igjennom med en levende og sommetider strålende virkning. Arene skinner gjennom den lyse hud, som gir inntrykk av «blått blod» og den typisk nordiske kvinneskjønnhet har «fersken- og fløte»-teint.

Nordisk hår er bløtt og lett bølget, sommetider krøllet i barndomen. Hvert hår er tynt og bløtt og hovedsakelig gyldent, skjønt rødt hår og brunt hår er og har på den annen side vært alminnelig i to-tre tusen år. Den alminneligste nordiske hårfarge må kanskje betegnes som gyldenblond i motsetning til hørblond, som er alminnelig blant de øst-baltiske folk. Ennskjønt det er lyst i barndommen, mørkner håret med alderen til mørk-blond og endog mørkebrun, hvor annen rases innflytelse er til stede.

Hårfargen er en av de karakteristika som først modifieres ved raseblanding og mørkt hår dominerer hurtig i tilfeller av blandet avstamning.

Rødt hår er alminnelig blant den nordiske rase; ildrødt hår likesom albinisme finnes i alle raser.

Øyenfargen er blå, blågrå og sommetider grå. Grå øyne er alminnelig innen den baltiske rase, men vi må anta at den

mere troverdig enn kanslerkandidaten. Det vil heller ikke lokke nye velgere til seg med sin oppfordring til kirkegang.

Bak kulissene:

(Forts. fra s. 4).

de vært forbausende: 27 år gammel ble han valgt som deputert. Han var jurist og tilhørte det sosialradikale parti, på hvis venstre fløy han stod, med sterke sympatier for Léon Blums sosialistiske parti. Størst oppsikt hadde han vakt med et dikt som på en uhørt måte hante det franske flagg. Det forekom slike vendinger som: «Det lønner seg da ikke å krepere for denne tøylapp — —» Forargelsen mot herr Zay var derfor heftig i høyrepartiene og blant de militære. Men det hindret ikke Léon Blum i, da han dannet sin folkefrontregjering, å ta ham med i sitt ministerium. Sant å si forekom vel Zays fatale fortid Blum å være en anbefaling. At han tok ham som undervisningsminister var en åpen hånd mot de nasjonale krefter i Frankrike. Zay, som av år var den yngste minister, gav også senere folk noe å snakke om. Da det i august 1938 skulle åpnes en hytte på toppen av Montblanc påtok Zay seg å holde åpningstalen på stedet, og hans kollega Frosard, som var arbeidsminister, roste sin yngre kollega meget for dette tiltak, som i betraktning av at det gjaldt det høyeste og mest berømte fjell i Europa, ville bety en ministeriell høyder rekord. Frosard selv stoppet i 700 meters høyde og lot de yngre fortsette. Zay måtte ytterligere 2,700 meter tilværs før han kunne holde den sterkt oppreklamerte tale. Han holdt offentligheten nøye underrettet om hvorledes han dag for dag klarte denne usedvanlige ministerielle innsats. Imidlertid hadde ikke fjellet noen respekt for denne minister fra Paris — det ble regn, sne, vind og tåke, og så måtte Zay avbryte sin oppstigning, noe som gav foretagendet en beklagelig og komisk avslutning. Da krigen så brøt ut gikk det ikke an at en så ung mann som herr Zay, oppholdt seg i Paris som minister, og så foranlediget Daladier sin kollega (som fremdeles var undervisningsminister) til å melde seg til krigstjeneste. Samtidig sørget imidlertid Daladier for at han ble anbragt på et sikrest mulig sted, og så ble minister Zay sekondløytnant ved trenets stab.

Sekondløytnanten kjører helt alene i trenstabens bil. Han har ladt sin sjåfør bli tilbake ved staben — han vet hvorfor han ikke vil ha noen med seg på denne turen. Han har forstått stillingen

også er nordisk ettersom det finnes langt utenfor der, hvor den baltiske rase strekker seg. De blå og grå øyne er særlige karakteristika for rasen og gir fremtredende psykologiske egenskaper, da de i sin alminnelighet ser gode og strålende ut, men dog i stand til å bli harde og gir alltid et inntrykk av bestemt, ennskjønt det er tvilsomt om ikke denne bestemt skyldes de renskårne trekk som ledsager lyse øyne hos alle relativt rene nordiske mennesker.

— han har innsett at alt er tapt og har nå ingen annen tanke enn å bringe seg selv i sikkerhet snarest mulig. Han er helt besatt av denne tanke og forstår ikke at han nå bærer uniform og ikke kan gjøre som han har lyst til, at han er soldat og at det er faneflukt han foretar. Eller, han har kanskje tenkt på det, men mener at alt nå er i slik oppløsning at det ikke blir tale om noen krigsrett. Han kjører ikke til Saint-Flour, hvor han har tilbudt seg å ordne med kvarter — han bøyer av i retning Bordeaux.

Som han senere forklarer for krigsretten i Clermont-Ferrand var han av den mening at parlamentet var innkalt til Bordeaux og at han derfor måtte reise dit — men han kan ikke påvise noen innkallelse eller noe oppslag om å møte. To ganger passerer han byer hvor det er et prefektur, altså myndigheter som måtte vite om en slik anordning — men hver gang undlater Zay å henvende seg i prefekturet eller å ringe til Bordeaux om han må møte som deputert. Men han vet hvor han skal — her i nærheten holder hans hustru til, han treffer henne, han spiser middag sammen med henne — og det er hun som full av bange anelser sier: «Men du kan da ikke ganske enkelt stikke av slik!» Han beroliger henne, han må gjøre sin plikt som folkevalgt. Hun gir seg imidlertid ikke og nå spør han i nærmeste prefektur. Prefekten gir ham beskjed: «Såvidt jeg vet oppholder de deputerte seg i Bordeaux — men om noen innkallelse av parlamentet har jeg ikke hørt.» Men dette er nok for herr Zay — han reiser videre til Bordeaux med sin hustru.

Her møter han sin kollega, minister Pomaret. «Du kommer akkurat i rette tid,» sier denne, «i Marseille går et skip til Afrika. Det reiser vi alle med!»

Herr Zay spør hurtig: «Er kammeret innkalt?»

«Herregud, hva skulle kamret gjøre nå,» sier Pomaret henkastet. «Alt går jo under likevel.»

Nå begynner Zay å få betenkeligheter — han snakker om at han egentlig har fjernet seg ulovlig fra troppene.

«Nå, så gir jeg deg et eller annet oppdrag, slik at du er dekket!»

I mellomtiden er tren og stab kommet til Saint-Flour — men der er det ikke gjort istand kvarter og sekondløytnant Zay er ingensteds å finne. Han finner det ikke nødvendig å melde av hvor han befinner seg.

(Neste gang: Slutten.)

Oslo Stigefabrikk

Inneh. ALF T. LUNDE,

Mosseveien 8, Oslo

Tlf. 68 88 17, priv. 67 07 79

Skyvestiger oljet m/ cadi-
merte beslag. Takstiger av
jern, malertrapper og hots-
bare loftstrapper.

Eichman-prosessene

(Forts. fra s. 6)

For de fleste av dem gjelder det samme som for alle tidligere NS-folk: deres forhold er undersøkt til siste trevl og deres hjerter og nyrer er gransket omhyggelig. De har også sonet sin straff for de straffbare handlinger de har begått eller som man pådiktet dem.

Men er det ikke mange hvis forhold ikke er gransket, både her i Norge og ute i verden — ikke minst i det Israel som nå skal domme Eichmann for krigsforbrytelser og som ellers er utrettelige i sin hets — som forøvrig har vært lønnsom nok ettersom den har innbrakt Israel svimlende beløp i avlads penger fra den alltid villige Adenauer?

Ja, hva med de israelske krigsforbrytere?

Det er ikke lenge siden den verdenskjente britiske historiker Toynbee erklærte at jødene i Israel hadde behandlet araberne på samme måte som de tyske nasjonalsosialister hadde behandlet jødene.

Vi skal ikke veie den ene forbrytelse mot den annen, men det kan være grunn til å peke på hvorledes jødene i Palestina opptrådte først i sin underjordiske krig med britene og dernæst overfor den arabiske befolkning, som ble drevet ut.

Når det gjelder de metoder som ble brukt i kampen mot britene, vil utklippet fra DAILY EXPRESS gi et lite inntrykk. De to hengte britiske soldater som bildet viser, og som var blitt myrdet av en jødisk mordergjeng, var serjantene Clifford Martin og Mervyn Paice. De ble kidnappet i morgentimene 12. juli 1947. 31. juli ble deres døde legemer funnet hengende fra eucalyptustrær i et skogholt i Nathanya. Hendene var bundet bak på ryggen og biter av en skjorte tullet rundt hodet på dem. Et skilt, hvor det stod anført: «This is the sentence of Irgun's High Tribunal» var festet på likene. Området rundt de hengte var underminert, og minene eksploderte da en skar ned likene. Flere britiske soldater ble såret. Få dager senere sirkulerte det i Haifa postlagte meldinger om at Martin og Paice var blitt hengt fordi de tilhørte «Den kriminelle nazi-britiske okkupasjonsarmé».

Spalten til høyre på bildet er anbragt der av hensiktsmessighets syn. Egentlig var den plassert under bildet. Menachen Begin (eller Beigin), lederen for Irgun, identifiseres som den person som er hovedansvarlig for denne sjokkerende forbrytelse. Begin har ikke bare gått utstraffet til denne dag, men som en belønning for sine forbrytelser er han nå medlem av parlamentet og leder for et politisk parti (Cherut) i den stat som nå skal domme Eichmann.

Det kan ha sin interesse å nevne at de britiske jøder på

ingen måte tok avstand fra det deres feller foretok seg i Palestina. I stedet reiste det seg en storm av protest fra jødisk hold mot offentliggjørelsen av dette bilde. Senere forsvant både originalbildet og flere andre, som ble tatt under nedtagningen av likene, fra avisenes billedarkiv.

Det er ikke anledning her til å berette om alle de utrolige grusomheter jødene i Palestina benyttet i sin kamp mot de britiske tropper, men sikkert er det iallfall at de byr på materiale for utallige krigsforbryterprosesser.

Etter å ha fått drevet britene vekk fra Palestina, vendte jødene seg mot den arabiske befolkning. Ved en lang rekke grusomheter mot den arabiske sivilbefolkning der menn, kvinner og barn ble slaktet ned — vi nevner her bare massakrene i Deir Yassin og Qibya — skapte de slik frykt og panikk blant araberne at disse flyktet over grensen og etterlot alt de eiet og hadde i hendene på de jødiske forfølgere. Den før nevnte sjef for Irgun, som forøvrig også samarbeidet med Stern-organisasjonen og med sanksjon av Ben Gurion, var hovedansvarlig også for disse utrolige grusomheter, så da også betegnende nok på et møte i Tel Aviv 28. oktober 1956:

«Dere israeliter må aldri være lemfeldige når det gjelder å drepe deres fiender. Dere skal ikke ha noen medlidenhet med dem før vi har ødelagt den såkalte arabiske kultur. På ruinene av den skal vi bygge vår egen sivilisasjon».

Det kunne kanskje også være rimelig å minne om mordet på Grev Bernadotte. Han ble skutt av en Stern-gruppe. Medlemmene av denne ble for et syns skyld arrestert, men ble dels tillatt å flykte, dels løslatt etterhvert. Lederen av Stern-bandene Nathan Friedman-Yellin ble idømt otte års fengsel, men straks løslatt under et generalamnesti. Han tok plass i det israelske parlament — det som står for arrangementet av saken mot Eichmann — sammen med blant andre Menachen Begin fra Irgun, så det mangler iallfall ikke på sakkyndigheten.

Når vi først er inne på disse ting, så kan det også ha sin betydning å belyse forholdet mellom jødedommen og Tyskland ved en del sitater:

Grunnleggeren av terrororganisasjonen Irgun, Vladimir Jabotinsky skrev i januarutgaven 1934 av «Natcha Retch»:

«Kampen mot Tyskland har pågått i måneder hos hver jødisk menighet, konferanse, kongress, handelsorganisasjon, hos hver eneste jøde i verden. Det er grunn til å anta at vår del av kampen vil bli av stor verdi. Vi skal slippe løs en åndelig og mate-

KRISTENDOMMENS GRUNNVERDIER VERNES

I en kronikk i Dagbladet følger Andreas Edwien opp i den aksjon som er reist fra prosemittisk side om endringer i de nytestamentlige skrifter — eller iallfall endringer i kristendomsundervisningen — fordi, som forfatteren sier «en antisemitisk holdning er uoppløselig vevet inn i den kristelige, konfesjonelle dogmatikk som sådan, idet den i virkeligheten er en viktig forutsetning for dens eksistens». Som en vil vite er ikke dette noe Edwien har suget av sin egen barm. Det dreier seg om en internasjonal aksjon, som til å begynne med var rettet mot pasjonsskuespillene i Oberammergau, men som senere direkte går til angrep på lidelseshistorien i Bibelen. — Bortsett fra det meget kristelige blad Dagbladet, som på denne måte vil reformere, har også norsk rikskringkasting stillet seg til disposisjon for propaganda for lignende tanker. Kanskje noen finner å burde ta opp igjen Nasjonal Samlings gamle programpost om å verne kristendommens grunnverdier?

riell krig av hele verden mot Tyskland. Det er Tysklands ambisjon å bli en stor nasjon igjen, å gjenerobre sine tapte områder og kolonier. Våre jødiske interesser på den annen side krever fullstendig ødeleggelse av Tyskland. Den tyske nasjon er kollektivt og individuelt en fare for oss jøder»

Det hollandske blad for jøder «Central-Blad voor Israeliten in Nederland» erklærte 13. september 1939:

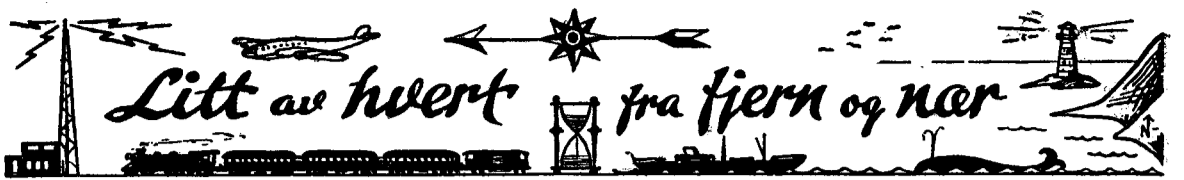
«De millioner av jøder som bor i Amerika, England og Frankrike, Nord- og Sør-Afrika, og ikke å forglemme de i Palestina, er fast bestemt på å fullføre tilintetgjørelseskrigen mot Tyskland».

I «The Forrestal Diaries» (Cassel & Co., London 1952) forteller den tidligere amerikanske forsvarsminister James Forrestal (side 128):

«Spilte golf i dag med Joe Kennedy (den amerikanske ambassadør i England) — Chamberlain sier han, hevder at verdensjødedommen tvang England inn i krigen».

Og Hitler sa i september 1939:

«Ved mange anledninger har jeg tilbudt England og det engelske folk det tyske folks vennskap. Jeg ble alltid avvist — — — Vi vet at hele det britiske folk ikke kan gjøres ansvarlig for det. Det er det jødiske plutokrati og den styrende demokratiske klasse som hater das Reich».

DET FØRSTE OFFER FOR NY LOV?

FARMAND har i flere nummere gjengitt antisemittiske karrikaturer fra «Krokodil» i Moskva. Noe slikt tillater naturligvis ikke den påtenkte norske lov! Og riktig ondskapsfullt er det når bladet anfører at disse bilder burde få iallfall «noen til å protestere, nemlig dem som protesterte mot behandlingen av jødene i Marokko» og i den forbindelse henviser til Sovjetsamveldets ambassade som det rette sted å sende protestene! Da den norske lov ikke gjelder i Moskva blir det vel Farmand som får svi hvis bladet ikke tar pennen i en annen hånd.

FILMLØGNER.

200 «dokumentarfilmer» fra østblokken ble i 1960 oppført i de vestlige land, forteller Deutsche Wochen-Zeitung med «Bonner Abwehr-folk» som kilde. Uttalelsen falt i forbindelse med stiftelsen av en internasjonal verdensføderasjon av dokumentarfilmprodusenter, som naturligvis også er opprettet på kommunistisk initiativ.

NY DOKUMENTARBERETNING!

Når vi snakker om falsknerier, så kan vi nevne at det nå i Warszawa vil bli offentliggjort en «Mussolini-dag-

«For å oppnå hensikten, utryddelsen av tyskerne, vil det være tilstrekkelig å sterilisere omkring 48,000,000 — et tall som ikke innbefatter menn over 60 og kvinner over 45 år på grunn av deres begrensede formeringsevne —».

«Morgenthauplanen, tilføyet jeg, ville ødelegge alt i Tyskland bortsett fra selve jorden, og tyskerne ville måtte leve av jorden. Dette betød at bare 60 % av tyskerne kunne livnære seg på den tyske jord og de tiloversblevne 40 % ville dø.»

Når det gjelder Morgenthau, så siterer vi fra Corden Hulls memoarer:

«Morgenthauplanen, tilføyet jeg, ville ødelegge alt i Tyskland bortsett fra selve jorden, og tyskerne ville måtte leve av jorden. Dette betød at bare 60 % av tyskerne kunne livnære seg på den tyske jord og de tiloversblevne 40 % ville dø.»

Enn om en begynte å lete etter andre krigsforbrytere enn bare de tyske, som en nå har jaget ubarmhjertig i 15—16 år — f. eks. blant de zionister i og utenfor Israel som har oppkastet seg til verdens dommere?

Arminius.

«bok». I det hele tatt synes det som det røde Polen er det rene drivhuset for slike «dokumentarberetninger». Vi kan bare minne om oppfølgelsen til kommandanten i Auschwitz, som man lot ligge på is i årrekket etter at en hadde tatt livet av den påstatte opphavsmann.

GODT FORSLAG

Den amerikanske negerbevegelse «Nation of Islam» krever nå ifølge VG, som later til å ha spesielle forbindelser i den svarte verden, å få sin egen svarte stat i Amerika. Den amerikanske regjering «må overlate oss et par tre stater og penger nok til dette formålet», krever bevegelsen, som stadig får større tilslutning. De krever med andre ord det som deres brødre i Sør-Afrika motsetter seg: apartheid. Grunnen til denne tilsynelatende motsetning er vel at i Amerika er negrene fremdeles i mindretall, mens de i Sør-Afrika er i flertall og vil ha hele kaka. Ellers synes vi faktisk forslaget er glimrende. Nordstatene har jo alltid spekulert i negerspørsmålet, så nå kan de ta konsekvensen av det og avlevere de forlangte stater med byer og verdier, slik en krevet at Belgia skulle gjøre i Kongo. Hvis en da samtidig vil løse jødespørsmålet etter at Israel er fullstappet, så kunne en kanskje overlate dem England, som føler så varmt for dem på papiret — selv om en betakket seg for å redde de tyske jøder dengang det var anledning til det. De hvite i England kunne så flyttes over til Jamaica og så kunne jødene i England se å klare negerproblemet der som det best synes. Vi er imidlertid redd det ikke ble noen særlig human løsning skal en dømme etter metodene da araberne ble drevet ut av Palestina.

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.
Bruk postgiror. 16450.

Utgiver A/L Folk og Land